RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 108.866 van 4 juli 2002
in de zaak A.110.143 /VII-24.547.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2100 DEURNE,
Sint Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Turkse nationaliteit, op 10 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 juli 2001waarbij hij wordt uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna genoemd regularisatiewet);

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 juni 1992 in het kader van gezinshereniging.

1.2. Op 15 november 1993 wordt hij aangehouden voor moord op zijn echtgenote. Hiervoor wordt hij op 25 oktober 1993 veroordeeld door het Hof van Assisen van Bergen tot vijf jaar effectieve gevangenisstraf.

1.3. In januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van de regularisatiewet.

1.4. De Minister van Binnenlandse Zaken heeft op 16 juli 2001 verzoeker uitgesloten van de toepassing van deze wet. Deze beslissing luidt als volgt:

> "De Minister van Binnenlandse zaken,
> Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling, gewijzigd bij de wetten van 28 juni 1984, 14 juli 1987, 6 mei 1993 en 10 en 15 juli 1996;
> Gelet op de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, inzonderheid de artikelen 5 en 14;
> Gelet op het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;
> Gelet op de regularisatieaanvraag ingediend op januari 2000, door XXX, geboren op 01/04/1970, te Ortakoy, van turkse nationaliteit;
> Overwegende dat de betrokkene in België is aangekomen op 20 juni 1992 na zijn huwelijk met een in België gevestigde turkse vrouw op 3 augustus 1991;
> Overwegende dat hij het voorwerp heeft gemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf op 21 mei 1997;
> Overwegende dat hij een verzoek tot herziening heeft ingediend waarop een beslissing van verwerping werd heden genomen;
> Overwegende dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan moord op zijn echtgenote, gepleegd op 4 november 1993;
> Overwegende dat uit het voorgaande feit blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;
> Overwegende dat dienvolgens hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekent;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit, zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Overwegende dat daarenboven aan de betrokkene als voorwaarde om voorwaardelijk vrij te komen gesteld dat hij geen contact mag hebben met zijn zoontje mits de uitdrukkelijke toestemming van de jeugdrecht en dat zijn Belgische zoontje bij de grootvader verblijft;

Beslist:

XXX op 1/01/1970, te Ortakoy, van turkse nationaliteit, is uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en zal kunnen verwijderd worden van het Rijk.".

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Eerste middel: niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen. Schending van artikel149 Grondwet. Schending van artikel 8 E.V.R.M. Schending van artikel 5 van de regularisatiewet van 22 december 1999.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker meent dat de genoemde bepalingen werden geschonden, nu ergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven hoe uit de aldaar geciteerde feiten zou blijken dat verzoeker voor de toekomst een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het volstaat niet deze feiten aan te halen, doch men dient ook aan te geven waarom deze feiten in de toekomst van verzoeker een potentieel gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid zouden maken.

Verzoeker werd uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit, zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Er bestaat echter geen wettelijke definitie van de openbare orde in het kader van deze wet.

'Die begrippen kunnen per definitie niet nauwkeurig worden omschreven. De eventuele veroordelingen die de aanvragers hebben opgelopen, moeten individueel worden beoordeeld, rekening houdend met de ernst en de frequentie ervan. De openbare orde zal worden ingeroepen in geval van de veroordeling wegens het behoren tot terroristische organisaties, deelname aan handel in verdovende middelen of herhaalde misdadigheid.' (Verslag - Commissie binnenlandse Zaken, Parl. Doc., Kamer, 22.11.1999, blz. 50.)

Het is duidelijk dat in casu verzoeker een misdrijf heeft gepleegd in familiale context. Verzoeker is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en kwam ne drie jaar en half vrij.

Het gaat in casu dus niet om behoren tot terroristische organisaties, deelname aan handel in verdovende middelen of herhaalde misdadigheid.

Deze uiteenzetting motiveert geenszins waarom hij de openbare orde primeert op de eerbiediging van het gezinsleven. De Minister schendt hierbij art. 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.";

2.1.2. Overwegende dat artikel 5 van de regularisatiewet bepaalt dat de in artikel 2 bedoelde vreemdelingen die naar het oordeel van de Minister van Binnenlandse Zaken een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, van de toepassing van deze wet worden uitgesloten; dat deze begrippen tijdens de parlementaire werkzaamheden als volgt werden verklaard: *"deze begrippen kunnen per definitie niet nauwkeurig worden omschreven. De eventuele veroordelingen die de aanvragers hebben opgelopen, moeten individueel worden beoordeeld rekening houdend met de ernst en de frequentie ervan. De openbare orde zal worden ingeroepen in geval van veroordeling wegens het behoren tot terroristische organisaties, deelname aan handel in verdovende middelen of herhaalde misdadigheid. De minister zal het gerechtelijk verleden van elke betrokkene natrekken en beoordelen"*; dat de verwijzing naar veroordelingen wegens het behoren tot terroristische organisaties en handel in verdovende middelen slechts voorbeelden zijn en niet beletten dat de aanvragers worden uitgesloten van de toepassing van de wet op grond van andere feiten; dat de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de Raad van State ten aanzien van deze discretionaire bevoegdheid slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt, hetgeen betekent dat enkel een kennelijk onredelijke beslissing zal worden vernietigd; dat het door verzoeker gepleegde feit, namelijk moord, een zware misdaad is, zodat niet valt in te zien hoe de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen door te oordelen dat verzoeker ter vrijwaring van de openbare orde dient te worden uitgesloten van de toepassing van de regularisatiewet; dat in de beslissing bovendien wordt overwogen dat verzoeker reeds op 21 mei 1997 het verblijf op het grondgebied werd geweigerd; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

> "Tweede middel: Schending van artikel 8 E.V.R.M.. Schending van artikel 9 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind. Schending van artikel 5 van de regularisatiewet van 22 december 1999.
>
> Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die de uitzetting of de terugwijzing overweegt van een vreemdeling van wie vaststaat dat hij met zijn gezin in België is gevestigd, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m.a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting in het gezin van de vreemdeling. Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van het uitzettings- of terugwijzingsbesluit moet blijken of die afweging is geschied.
>
> Art. 9.1 Van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind schrijft voor dat de Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming

met het toepasselijke recht en de toepasselijk procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

In casu vormt verzoeker een gezin met zijn kind. Hij kan nl. zijn zoon Murat bezoeken, die verblijft bij grootvader en grootmoeder Bayrakter, mits toelating van de Jeugdrechtbank te Charleroi (zie stuk). Verzoeker heeft reeds contact genomen met een advocaat in Charleroi om deze procedure te starten.

Uit de beslissing tot verwerping van een verzoek tot herziening blijkt niet dat er een afweging geweest is of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregelen en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting in het gezin van verzoeker.";

2.2.2 Overwegende dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt verzoeker uit te sluiten van de toepassing van de regularisatiewet; dat zij geen verwijderingsmaatregel inhoudt; dat de aangehaalde bepalingen, die volledig steunen op de veronderstelling dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel inhoudt, niet dienstig kunnen worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
C. VERHAERT.	**M.-R. BRACKE.**